

Wolf Szilvia

Ártatlanság

1

Jéghideg a kő a talpai alatt. Bokái körül huzat incselkedik, mintha egy évszázada kimúlt macska szelleme dörgölőzne hozzá folyton. Érzy, ahogy a fagy belé harap, a csontjaiba kúszik, egyre feljebb a térdei felé. Derék alá érő, dús, hosszú, szőke haja óvja csak meg a gyors kihűléstől. Körül öleli vézna, sudár testét melegen, vastag dunyhaként, de a fogai még így is vacognak. Ujjai görcsösen markolják a könyökeit, mellkasa szaporán, aprókat emelkedik és süllyed. Beteljesedő nőiességének kerekded halmain a bimbók buján döfik magukat a durva anyagú, hosszú, zsákszerű hálóruhába.

Vár.

Felszegett állal, dacos fénnel az arcán, vár.

Fakó, sápadt szépség. Finom metszésű arcélek, okos, konok tekintet. Ha nem fortyogna így benne a gyűlölet és nem rázná így a hideg, még egy angyal földi mása is lehetne a körülötte sorakozó szobrok és megbarnult szentképek között.

A fölötte függő rusztikus feszületre mered. Az örökké néma keresztre. Futólag eltöpreng, vajon létezik-e pusztítóbb érzelem a szeretetnél. Mennyi bűnt képesek elkövetni és megbocsájtani az emberek szeretetért, szeretetből. Nem hitt soha az emberek alkotta istenekben, de tudta, hogy a hitnek ereje van. Olyan elemi erő, ami éppen készült élve eltemetni őt.

Távolabb egy tekintélyes vaskapu nyílik és zárul. Sietős léptek közelednek felé. Nehéz anyag susogása halatszik, melynek ráncai közt egy olvasó csontszemeinek jellegzetes csörgése már üzeni is számára, ki érkezik.

Az apácarend főnöknője jócskán túl volt élte virágkorán. Persze csak ha virágkornak lehet nevezni azt, ha valaki kislány kora óta vastag falak között fonnyad el. Arcán pókháló finomságú ráncok húzódnak, amiket a fejkötő már régen nem tudott fehérségével és feszségével tompítani. Szemében, ájtatos ívű szájához és személyének titulusához méltatlan harag lobog, olyan hevesen, ahogy csak a lélekből hosszasan száműzött bűnök képesek mégis, mindent felemészelve lángra kapni.

– Térdelj le te hálátlan! – dörgi, ahogy csörtet a didergő lány felé, de az az arcátlan nem reagál. Az apáca pár pillanatig csak áll mellette. Ő is remeg, de az indulttól. Hasztalan próbál meg úrrá lenni érzelmein és ezért is a lányt okolja magában. Bütykös ujjait a lány vállába mélyeszi és térdre löki. A fiatal szűz jajszó nélkül vetődik a földre. Térdkalácsai hangosan csattanak, de nem is érzi már. Arcába hullik a haja, szerencsésen eltakarva a rajta viruló gúnyos, megvető mosolyt.

– Hogy merészeled? Hogy van bátorságod, te okatlan, ostoba teremtés! – Az apáca hangja többször is elcsuklik, szemei vérben úsznak. – A rend befogatott, óvott téged, hosszú éveken át, tanítottunk, etettünk...

– De nem kaptak még elég aranyat mindezért, igaz *anyám?*

Az utolsó szót a lány úgy köpi ki magából, mintha egy meztelencsiga lenne a szájában. A rendfőnöknő elsápad, csak két apró lázpiros folt ragyog az arcán,

még az ínye is kilátszik akaratlanul vicsorba ránduló szájából. Már bánja, hogy nem hozott magával még valakit. Valakit, aki most visszafoghatná, nyugalomra inthetné, de gőgje és hirtelen dühe ezt egyáltalán nem tartotta szükségesnek. Ijedten rebben tekintete a keresztre, ahogy tudatosodik benne hirtelen hány bűnös gondolat és érzet kerítette hatalmába. Persze minden csak emiatt a lány miatt van. Emiatt az önfejű hálátlan árva miatt. Csak most kapta a hírt, hogy ez a vagyonos lány el akarja hagyni rendjüket. Pedig már csak röpke pár hónapon múlt minden. Ahogy betöltötte volna a 18. életévét fogadalma letételével ez a jelentéktelen lány, jelentős hozományával végleg az övék lett volna. Ideges mozdulattal törli meg a száját, szeméit lehunyja, próbálja uralma alá hajtani ösztöneit. Most okosan kell beszélnie. Sok múlik ezen a fattyún. Nem ereszheti ki a karmai közül.

– Fogalmad sincs gyermekem milyen veszélyes a nagyvilág egy magadfajta szép és ártatlan, fiatal lánynak. Bácsikád az ital és szerencsejáték rabja, meg még ki tudja hány bűné. Azonnal elherdálná az örökségedet, amint hozzájutsz ezt biztosra veheted lányom, még téged is pokolra vetne maga helyett.

– Nem vagyok a maga lánya – suttogja maga elé a remegő árnyékok közé. A főnövér arcára ráfagy az ájtatos műmosoly. – Maga senkinek nem volt az anyja és már nem is lesz soha. Úgy hever a testében a méhe, mint egy száraz kő, pedig azért kapta, hogy életet adjon vele. Az anyasággal emelte volna magát a legközelebb az Istenéhez, nem imákkal és önmegtágadással. Ellen-szegült istene és teste parancsainak, emberek alkotta haszonleső törvényekért.

Az apáca csak döbbsen pislog maga elé. A tüdejéből minden levegő kipréselődik, mintha gyomron vágták volna, halántéka lángolva lüktet. A lány lassan, meglepően könnyedén felemelkedik és szembefordul vele. Szemei, különös fényvel égnek. Az apáca szíve nagyot ugrik ijedtében. Megesküdne a lelke üdvére, hogy aki most előtte áll, maga az ördög.

– Én soha nem csatlakozom a maguk álszent rendjéhez – sziszegi a lány az arcába. – Az örökségemről sem mondok le a véres kezű egyháza kedvéért. Minél előbb távozom a rendből, ahogy azt már tegnap eldöntöttem.

A rendfőnöknő csak tátogni bír. Megsebezték. Testében-lelkében úgy hasította fel ez a lány, mint egy bárány hasát a vadorzó. Keserű, forró áradatként söpri el tudatát a harag. Már lendíti is a kezét, hogy bosszút álljon ezen a máglyára való eretneken, de a lány egy kígyó fürgeségével kapja el a csuklóját és azonnal ki is csavarja. Az apáca térdre esik. Ízületei száraz ropogását, erőtlensikolya kíséri, ami inkább a meglepetéstől, mintsem a fájdalomtól hagyja el ajkait. Már tényleg nagyon bánja, hogy nem hozott magával még valakit. Életében először keríti hatalmába elemi rettegés.

A lány fölé magasodik, arcán nem látszik semmilyen érzélem. Ugyanolyan merev és érzéketlen, mint a kőszobrok, melyekhez mióta csak az esztétudja, imádkozni szokott.

Csak azok a szemek! A jéghideg kékség mélyén valami istentelen tűz lobog. Hiába erőlködik, nem képes elszakítani ettől a tekintettől a sajátját, egész valóját ejti rabul az a démoni erő.